

Мебелите се спогледаха уплашено.

Ах, какво стана с тях? Господи, ето че и другите почват да изчезват! Тия чудни, хубави цветя! Те се губеха все повече и повече, и прозореца пак почна да става прозрачен.

Не беше ли това тжй нареченото „прецвтяване“ на ледените цветя?

Сжщо вжлшебство. Не се знаеше, как и де те се изпокриха, изгубиха — изчезнаха! — Нищо не остана вече от тях — само няколко бистри капки вода, които се движеха, като сжлзи се, лжзгаха полекачка по стжклото на прозореца.

„Прозореца плаче!“ мислеше си милостивата софа.

В това време се обади пак някой отвжн. Гласа му беше вече познат. Това беше пак северния вятжр, който нахлуваше през тржбата на печката.

„Ху—ху!“ — профуча той, после — „хи, хи, хи“ — като че ли се смееше.

„Ах, как е вжзможно такова безумие?“ каза той на печката. Да ви подари зимата най-хубавите си цветя, а вие какво направихте с тях? Накладохте огжн и ги оставихте да се опечат. Хи, хи, хи — Ледени цветя, израсли в най-големите зимни студове!... Като че ли те могат да понасят топлината!“

„Не, това е за смях. Пжк и, наистина, какво ли разбират такова хжрбели, като софата, масата и печката от студ?“

На мебелите стана мжчно и те се много ядосаха. „Печката, печката е виновна“, викаха те.

„Зная“ каза северния вятжр, „зная, че тя е виновна. Намерението ѝ не беше лошо, но не всеки може да понася топлината“.

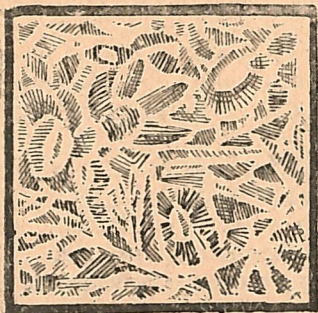
Горката печка стоеше в едно кюше на стаята сжкрушена и беше се цяла зачервила от срам.

Така порази тя хубавите бели ледени цветя — украшението на прозореца, на които се радваше цялата стая. Как сжжаляваше тя сега за това!

„Не можеш ли да помолиш зимата да ни изпрати пак такова ледени цветя?“ попита тя северния вятжр.

„Аз ще я помоля“, каза вятжра, „но кой знае, дали тая стара баба ще го направи? Аз ще гледам да ѝ кажа, когато е разположена — та дано се сжгласи“.

Добре! и с тая надежда — тик-так — ще трябва да се задоволим—тик-так“ — каза стенния часовник.

Сжкратено превела
Хр. Рорбах.